

[Dræbye]

Kildeskatteloven indeholder ikke hjemmel til at oplyse arbejdsgiveren om den offentlige fordrings art, og derfor ønskes oplyst, hvor denne hjemmel så findes.

Ministeren for skatter og afgifter (Hjortnæs):

Spørgeren, hr. Dræbye, og jeg har jo haft lejlighed til at udveksle synspunkter vedrørende det spørgsmål, som her er stillet, og jeg har også givet et svar på spørgsmålet i folketingets boligudvalg. Jeg har også været til samråd i boligudvalget, og dér havde vi også lejlighed til at udveksle synspunkter omkring spørgsmålet. Endelig har hr. Dræbye for nylig i forbindelse med forslag til lov om ændring af lov om boligbyggeri udfrittet mig om min holdning til den omhandlede problemstilling, men det er nok ikke muligt at komme nærmere end det, der faktisk er sket her. Jeg vil imidlertid gerne også ved denne lejlighed gentage, at der i kildeskattelovens § 73 ikke udtrykkeligt står, at arbejdsgiveren skal have oplysning om fordringens art, men efter den nærmere beskrivelse i lovteksten af ordningen og af de betingelser og vilkår, der gælder for den, kan der efter min opfattelse ikke være tvivl om, at det er en naturlig del af ordningen, at arbejdsgiveren får den oplysning, det drejer sig om. Og det kan jeg så fortsat henholde mig til.

Dræbye (RV):

Det er da rigtigt, at ministeren og jeg har udvekslet synspunkter om denne sag før. Nu er spørgsmålet bevidst ikke formuleret som anledning til en ny udveksling af synspunkter, men som en mere kontant anmodning om at få at vide, hvordan den juridiske hjemmel er for at give en sådan oplysning om forhold, som for den enkelte kan være krænkende for privatlivet. Dertil siger ministeren så, at der jo ikke udtrykkeligt står, at arbejdsgiveren skal, men at der efter hans opfattelse ikke kan være tvivl om, at det er naturligt, at det sker. Nu er det jo sådan, at kildeskattelovens § 73 er ældre end de love, som jeg har henvist til i min skriftlige begrundelse for spørgsmålet, bl.a. lovgivningen om registre og lovgivningen om privatlivets fred, som jo er udtryk for, at der i de senere år også via lovgivning er sket en stramning af hensyn til den enkeltes privatliv, og at man derfor nok, når man anvender forskellig

hjemmel til at foretage sig ting, som kunne virke krænkende, også bør se på de love og deres forudsætninger.

Men jeg kan altså forstå – i hvert fald vil tavshed give dette svar – at ministeren ikke mener, der kan siges mere om hjemmelen til at give disse oplysninger videre til arbejdsgiveren, end at det er en naturlig del af det system, som er opbygget i kildeskattelovens § 73.

Ministeren for skatter og afgifter (Hjortnæs):

Nej, der kan efter min opfattelse ikke siges mere, og jeg mener også, det er det svar, jeg har afgivet, også skriftligt, til folketingets boligudvalg. Derefter vil jeg kun sige på baggrund af de supplerende bemærkninger, at vi har jo hidtil haft denne ordning, når det drejer sig om ikke betalte børnebidrag og ikke betalt skat, og det har mig bekendt aldrig givet anledning til særlige vanskeligheder; der er heller ikke nogen, der specifikt har ment, at privatlivet blev krænkede. Jeg tror altså, at hr. Dræbye i denne sag fokuserer på et problem, som ikke er et reelt problem, og som ikke af nogen opfattes som et reelt problem.

Må jeg så i øvrigt kun sige, at efter det samråd, vi havde i folketingets boligudvalg i sin tid, måtte jeg vel også gå ud fra, at det er et betydeligt flertal her i folketinget, der deler den opfattelse, jeg her har givet udtryk for: at det er en naturlig del af den ordning, der gælder, at arbejdsgiveren får disse oplysninger.

Dræbye (RV):

Ja, denne bemærkning bliver også en, ministeren har hørt før, men ved en lejlighed, som ikke var helt den samme, nemlig at det ikke er korrekt, at oplysning om børnebidrag m.m. til arbejdsgiver ikke har givet nogen anledning til anfægtelser. Jeg har allerede tidligere oplyst ministeren om, at uanset at skattedepartementet oplyser, at det er almindeligt, at man giver sådanne oplysninger, findes der kommuner, der helt bevidst ikke gør det, og for nogles vedkommende er det i hvert fald også ud fra beslutninger eller holdninger udtrykt i kommunalbestyrelsen. Derfor mener jeg ikke, at denne sag er afklaret på dette punkt. Jeg kan så sige, at mit indtryk af boligudvalgets stemning efter sam-